

Universitätsbibliothek Wuppertal

M. Tullii Ciceronis Orationes diligentius recognitae & aptiore serie repositae

Cicero, Marcus Tullius

Lutetiae Paris, 1522

Pro C. Rabirio Posthumo. Oratio XL.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-431](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-431)

Pro C. Rabirio Posthumo. Fo. CCXXI.

PRO C. RABIRIO POSTHUMO.
ORATIO. XL.

IQVIS est Iudices, qui C. Rabirium, quæ suæ fortunæ fundatas præfer-
rim, atque optime constitutas opes potestati regiæ, libidinique commiserit,
reprehendendum putet, ascribat ad iudicium suum non modo meam, sed
huius etiam ipsius, qui commisit, sententiam, neque enim cuiquam eius consilium
vehementius, quam ipsi displicet, quam hoc plerumque facimus, ut consilia euen-
tis ponderemus: & cui bene quid processerit, multum illum providisse:
cui secus, nihil sensisse dicamus, si extitisset in rege fides, nihil sapientius
Posthumo: quia fefellit Rex, nihil hoc amentius dicere, ut iam nihil
esse videatur, nisi diuinare, sapientis. Sed tamen si quis est Iudices, qui
illam Posthumi siue inanem spem, siue inconsultam rationem, siue (ut gra-
uissimo verbo utar) temeritatem, vituperandam putet, ego eius opinioni non repugno, illud tamen de-
precor, ut cum ab ipsa fortuna crudelissime videatur huius consilia esse mulctata, ne quid ad eas
ruinas, quibus hic oppressus est, addendum acerbioris putet, satis est homines imprudenter lapsos
non erigere, urgere vero iacentes, aut precipitatis impellere, certe est inhumanum, præsertim Iudice,
cum sit hoc generi hominum prope natura datum, uti qua in familia laus aliqua forte floruerit,
hanc fere qui sunt eius stirpis, quæ sermo hominum ad memoriam patrum virtute celebret, cupidif-
sime persequantur. siquidem non modo in gloria rei militaris Paulum Scipio, aut Maximum filius,
sed etiam in deuotione vite, & in ipso genere mortis imitatus est P. Decium filius. Sint igitur simi-
lia Iudice, parua magnis, fuit enim pueris nobis huius pater C. Curius princeps ordinis equestris,
fortissimus & maximus Publicanus, cuius in negotiis gerendis magnitudinem animi non tam homines
probassent, nisi in eodem benignitas incredibilis fuisset, ut in augenda re non auaritie prædam, sed
instrumentum bonitati querere videret. Hoc ille natus, quem patrem suum nunquam viderat, tamen & na-
tura ipsa duce, quæ plurimum valet, & assiduus domesticorum sermonibus, in paternæ culpæ simi-
litudinem deductus est, multa gessit, multa contraxit, magnas partis habuit Publicanorum, credidit
populis, in pluribus prouinciis eius versata res est, dedit se etiam Regibus, huic ipsi Alexan-
drino grandem iam antea pecuniam credidit, nec interea locupletare amicos unquam suos destitit,
mittere in negotium, dare partis, augere, fide sustentare, quid multa: cum magnitudine animi, tum
liberalitate, vitam patris, & consuetudinem expresserat, pulsus interea regno Ptolemaus dolosis
consiliis (ut dixit Sibylla, sensit Posthumus) Romam venit, huic egentem, & roganti hic infelix pe-
cuniam credidit, nec tum primum, nam regnanti crediderat absens, nec temere se credere puta-
bat, quæ erat nemini dubium, quin is in regnum restitueret a S. P. Q. R. In dando autem & creden-
do processit longius: nec suam solum pecuniam credidit, sed etiam amicorum. Stulte, quis negat: aut
quis iam non admonet: quod male cecidit: bene consultum putares. Id est difficile, quod cum spe ma-
gna sis ingressus, id non exequi usque ad extremum, supplex erat rex, multa rogabat, omnia polli-
cebat: ut iam metuere Posthumus cogere, ne quod crediderat, perderet, si credendi constituisset
modum, nihil autem erat illo blandius, nihil hoc benignius, ut magis poeniteret coepisse, quam liceret
desistere. hinc primum exoritur crimen illud, Senatui corruptum esse dicunt, O dii immortales,
hec est illa exoptata iudiciorum seueritas: corruptores nostri causam dicunt: nos qui corrupti
sumus, non dicimus, quid ego Senatui defendam hoc loco Iudices: omni equidem loco debeo: ita
de me est meritis ille ordo, sed id nec agitur hoc tempore: nec cum Posthumi causa, res ista coniun-
cta est, quam ad sumptum itineris, ad illam magnificentiam apparatus, comitatumque regium, suppeditata
pecunia a Posthumo est, factæque syngraphæ sunt in Albano Cn. Pompeii, cum ille Roma profes-
sus esset: tamen non debuit is, qui dabat, quo ille, qui accipiebat, consumeret, querere, non enim latro-
ni, sed Regi credidit: nec Regi inimico populi Romani, sed ei, cuius reditum consuli datum
a senatu videbat, nec ei regi, qui alienus ab hoc imperio esset: sed ei, quicum foedus ferire in Ca-
pitolio viderat, quæ si creditor in culpa sit, non qui improbe credita pecunia usus, daretur is, qui
fabricatus gladium est, & vendidit: non is, qui illo gladio ciuem aliquem interemit. Quamobrem ne-
que tu C. Memmi hoc facere debes, ut Senatui, cuius auctoritati te ab adolescentia dedisti, in tam
ta infamia versari velis, neque id, quod non agitur, defendere. Posthumi enim causa, quæcumque est, seiuncta
a Senatu est. Quæ si item a Gabinio seiuncta ostendero, certe quod dicas, nihil habebis, est enim
hec causa, quo ea pecunia peruenerit, quasi quedam appendicula causæ iudicatur, atque damna-
ta. sunt lites estimatæ A. Gabinio, nec prædes dati, nec ex bonis populi seruari lex æqua est. Iu-
la.

Diuinare,
sapientis.

Filii imitantur
patres.

*

Appendicula.

*

Oratio

bet lex Iulia persequi ab iis, ad quos ea pecunia, quā is ceperit, qui dānatus sit, puenerit, si est hoc nouū in lege Iulia, sicuti multa sunt seuerius scripta, q̄ in antiqs legibus, & sanctius iudicata: sane etiā cōsuetudo huius generis iudicioꝝ noua sit. hoc totidē verbis trāslatū caput est, qd̄ fuit nō modo in Cornelia, sed etiā ante in lege Seruilia, per deos imortales qd̄ agimus Iudices: aut quē hunc morē nouorū iudiciorū in Rēp. inducim⁹: erat em̄ hęc cōsuetudo nota vobis qd̄ oībus: sed si vsus magister est optim⁹, mihi debet esse notissimus, accusaui de pecuniis repetūdis, Iudex sedī, Prętor quęsiui, defendi plurimos: nulla pars, q̄ aliquā facultatē dicēdi afferre posset, nō mea fuit, ita cōtendo: neminē vnq̄, quo ea pecunia peruenisset, causam dixisse, qui in estimādis litib⁹ appellatus nō esset, in litibus asit nemo appellabat, nisi ex testiū dicitis, aut tabulis priuatorū, aut rationib⁹ ciuitatū. Itaq; in inferēdis litibus adesse solebāt, qui aliquid de se verebant: & cū erant appellati, si videbāt, statim cōtradīcere solebāt, sin eius temporis recentē inuidiā pertrimerāt, respōdebant postea, qd̄ cū fecissent, permulti sepe vicerūt, hoc vero nouū est, ante hoc tēpus oīno inauditū: in litibus Posthumī nomen est nusq̄, in litibus dico: modo vos iidē in A. Gabiniū iudices sedistis, nū quis testis Posthumū appellauit? testis autē: nū accusator: nū deniq; toto illo iudicio Posthumī nomē audistis: nō igitur reus ex ea causa q̄ iudicata est, redūdat Posthumus, sed est arreptus vn⁹ Eques Ro. de pecuniis repetūdis reus, quibus tabulis: q̄ in iudicio a Gabiniō recitatę nō sunt, quo teste: a quo tū appellatus nusq̄ est, qua appellatione litū: in qua Posthumī mērio facta nulla est, qua lege: qua non tenet. Hic iam Iud. vestri cōsiliū res est, vestrę sapiētīę: quid deceat vos, nō quantū liceat vobis spectare debetis, si em̄ quid liceat quęritis, potestis tollere e ciuitate, quē vultis, tabella est, quę dat potestātē, occultat eadem libidinem, cuius cōscientiā nihil est qd̄ quisq̄ timeat, si nō pertimescat suā, Vbi est igit sapiētia Iudicis: in hoc: vt nō solū quid possit, sed etiā quid debeat, ponderet: nec quantū sibi pmissum, meminerit solū, sed etiā quaten⁹ cōmissum sit. Dat tibi tabella iudiciū qua lege: Iulia de pecuniis repetūdis, quo de reo: de Equite Romano, at iste ordo lege ea nō tenet, illo inquit capite, qd̄ erat in Posthumū, q̄ in Gabiniū iudex esses, nihil Gabiniō datū, cū in eū lites estimaret, at nūc audio, reus igit Posthumus est ea lege, qua nō modo ipse, sed totus etiā ordo solutus, ac liber est. Hic ego nūc nō vos prius implorabo Equites Romani, quorū ius iudicio tenet: q̄ vos Senatores, quorū agit fides in hūc ordinē: q̄ quidē cū sepe ante, tum in hac ipsa causa nup̄ est cognita, nam cū optimo, & pstantissimo Cōsule Cn. Pōpeio de hac ipsa quęstione referēte, existerēt nōnullę, sed perpaucę tñ acerbę sentētīę, q̄ censerent, vt Tribuni, vt Pręfecti, vt Scribę, vt comites oēs magistratū lege hac tenerent: vos, vos inquā ipsi & Senat⁹ frequēs restitit: & q̄ tū ppter multorū delicta etiā ad innocētū periculū tēpus illud exarserat, tñ cū odiū nō restingueretis, huic ordini ignē nouū subiici nō fuistis. Hoc animo igit Senat⁹, quid vos Equites Ro. quid tandē estis acturi? Glaucia solebat homo impurus, sed tñ acutus populū monere, vt cū lex aliqua recitaret, primū versum attenderet: si esset, Dictator, Cōsul, Prętor, Magister equitum: ne laboraret: sciret nihil ad se pertinere, sin autē, quicūq; post hanc legē: videret nequa noua quęstione alligare. Nunc vos Equites Ro. videte, scitis me ortū e vobis, oīa semp̄ sensisse pro vobis: nihil horū sine magna cura, & summa charitate vestri ordinis loquor: alius alios hoīes, & ordines, ego vos semp̄ cōplexus sum, moneo & p̄dico, integra re causaq; denūcio, oēs hoīes deosq; testor: dū potestis, dū licet, puīdete, ne duriorē vobis cōditionē statuatis ordinis vestro, q̄ ferre possit, serpet hoc malū (mihi credate) longius, q̄ putatis, potētissimo, & nobilissimo tribuno ple. M. Druso vnā in equestre ordinē quęstionē ferētī, si quis ob rē iudicatā pecuniā cepisset, aperte Equites Ro. restiterunt, quid: hoc licere volebāt: minime, neq; solū hoc genus pecunię capiēde turpe, sed etiā nefariū arbitrabant, attamen ita disputabāt, eos teneri legib⁹ oportere, qui suo iudicio essent illā cōditionē vitę secuti, delectat amplissimus ciuitatis gradus, sella curulis, fascēs, imperia, puīcię, sacerdotia, triūphī, deniq; imago ipsa ad posteritatis memoriā prodita: est simul etiā sollicitudo aliqua: & legū, & iudiciorū maiorū quidā metus, nos ista nunq̄ cōtempnimus (ita em̄ disputabant) sed hęc vitā quietā, atq; otiosam secuti sumus, quę qm̄ honore caret, careat etiā molestia, tam es tu Iudex, q̄ ego Senator, ita est, sed tu istud petiisti, ego hoc cogor, quare aut iudici mihi nō esse liceat: aut legē, lege Senatoria non timere, hoc vos Equites Ro. ius a patribus acceptū amittetis: moneo, ne faciatis, rapienē hoīes in hęc iudicia ex omni nō modo inuidia, sed sermone maleuolorū, nisi cauetis, Si iam vobis nunciaret in Senatu sententias dici, vt his legibus teneremini, concurrēdū ad curiā putaretis: si lex ferret, conuolaretis ad rostra.

Vsus magister optim⁹

† cōscientiā. Iudicis sapientia in quocōsistat

Glaucię ad monitio.

M. Drusus.

Pro L.

vos Senatus liber
friti discedatis
ex Italia comes
dinis cū magist
ret, impulsi
receptum in gra
te si me En. Pom
sed tñ, cum ita di
dem non habes
culla, q̄ classem
dicebat, tu inimi
men & accusatio
videlicet per blan
millies & quadri
cit certe suo: quę
pecuniam quęsiu
erat, sed ad P. Len
dubia, Romā con
ta eius oblata p
quare omniū rerū
q̄rimus, stulte, qu
maxime, & fuit se
tandē Posthumo
lupos: virū vnū t
cui se ille cōmiser
homine, comitē M
quā optime diget
Aegypti regn
dementius, q̄ scie
tia maior iā sup
rit, q̄ regi se cō
est, cū stultitia s
xum sit, qd̄ neq;
qui, ipse etiā in
suarū periculo
vidicaret, itaq; e
gnia: quorū eorū
didisse: suas fort
iam nullo modo
ret: aut oēs fortu
Romanos, sed &
aut suburbani
rum illū L. Syllā
lū cū chlamyde, s
do a iudicio sed e
qui cū a Michrid
ne vitauit. Ergo i
prudētia, Cōsul
pori assignādum p
quādo ad fortuna
posita Posthumo
autē facere nō pot
sum negotium Po
sed res habebat

Pro L. Rabirio Posthu. Fo. CCXXII.

vos Senatus liberos hac lege esse voluit, populus nunq̄ alligauit: soluti huc cōuenistis: ne cōstricti discedatis, caute, nam si Posthumo fraudi fuerit, qui nec Tribunus, nec Præfectus, nec ex Italia comes, nec familiaris Gabiniū fuit, quonā se modo defendent posthac, qui vestri ordinis cū magistratibus nostris fuerint his causis implicati: Tu inquit Gabiniū, vt regē reduceret, impulisti, non patit̄ mea etiā fides de Gabiniō grauius agere, quē em̄ ex tantis inimicitis receptum in gratiā summo studio defenderim, hunc afflictū violare non debeo, quocū stante si me En. Pompeii auctoritas in gratiā non reduxisset, nunc iam ipsius fortuna reduceret, sed tñ, cum ita dicis, Posthumi impulsu Gabiniū profectū Alexandria: si defensionē Gabiniū fidem non habes, obliuisceris ne etiā accusationis tuę: Gabinius se id fecisse dicebat reipublicę causa, q̄ classē Marchiē timeret, q̄ mare refertū prædonū putaret, lege etiā id sibi licuisse dicebat, tu inimicus negas, ignosco: & eo magis, q̄ est contra illud iudicatū, redeo igit̄ ad crimen & accusationem tuā, quid vociferabare decē millia talenta Gabiniō esse promissa: huic videlicet perblandus reperiendus fuit, qui hominē, vt tu vis, auarissimū exoraret: sestertii bis millies & quadringentis ne magnopere contēneret, Gabinius illud quoquo consilio fecit, fecit certe suo: quęcūq̄ mens illa fuit, Gabiniū fuit, siue ille vt ipse dicebat, gloriā, siue, vt tu vis, pecuniam quęsiuit, quęsiuit sibi, num Gabiniū comes, vel sectator: negat: cuius id negotiū nō erat, sed ad P. Lentulū clarissimū viri auctoritatē, a Senatu profectā, & consilio certo, & spe nō dubia, Romā contēderet, At † Diocetes fuit regius, & quidē in custodia etiā fuit regia, & vi-

ta eius oblata pœnē est, multa præterea, quę libido regis, quę necessitas coegit ferre, pertulit, quare omniū rerū vna reprehensio est, q̄ regnū intrarit, q̄ potestati se regis cōmiserit, verū si q̄rimus, stulte, quid em̄ stultius: q̄ Equitē Ro. ex hac vrbe, huius inquā reip. ciuē, quę est vna maxime, & fuit semp̄ libera, venire in eū locū, vbi parēdū alteri, & seruiēdū sit: Sed ego in hoc tandē Posthumo non ignoscā homini mediocriter docto: qui videā sapientissimos hoīes esse lapsos: virū vnū torius Gręcię facile doctissimū Platonē, iniquitate Dionysii Sicilię Tyranni, cui se ille cōmiserat, in maximis periculis insidiisq̄ esse versatū accepimus: Callisthenē doctū hominē, comitē Magni Alexandri, ab Alexandro necatū: Demetriū & ex republica Athenis, quā optime digesserat, & ex doctrina nobilē & clarū, qui Phalereus vocitatus est, in eodē isto Aegypti regno aspide ad corpus admota vita esse priuatū, Plane confiteor fieri nihil posse dementius, q̄ scientē in eū locū venire, vbi libertatē sis perditurus, sed huius istius facti stultitiā maior iā superior stultitiā defendit, quę facit vt hoc stultissimū facinus, q̄ in regnū venerit, q̄ regi se cōmiserit, sapiēter factū esse videat̄, siquidem tam semper stulti, q̄ sero sapientis est, cū stultitiā sua impeditus sit, quoquo modo possit se expedire, Quāobrem̄ illud maneat, & fixum sit, qd̄ neq; moueri neq; mutari potest: in quo equi sperasse Posthumū dicūt, peccasse iniqui, ipse etiā insanisse se cōfiteat̄, q̄ suā: q̄ amicorū pecuniā Regi crediderit cū tāto fortunatū suarū periculo, hoc quidē semel suscepto, atq; cōtracto, perpetiēda fuerūt, vt se aliqui ad suos vidicaret, itaq; obiciās licet, q̄ voles, sepe palliatū fuisse, aliqua habuisse nō Romani hoīs insignia: quoties eorū quippiam dices, toties vnū dices, atq; illud, temere hunc pecuniā regi credidisse: suas fortunas, atq; famā libidini regię cōmisisse, fecerat temere, fateor, mutari factum iam nullo modo poterat: aut palliū sumendum Alexandria, vt & Romę togato esse liceret: aut oēs fortunę abiciēde, si togā retinuisset, Deliciarū causa, & voluptatis, nō modo ciuis Romanos, sed & nobilis adolescētis, & quosdā etiā Senatores summo loco natos, nō in hortis aut suburbanis suis, sed Neapoli in celeberrimo oppido cū mitrella sepe videmus, chlamydarum illū L. Syllā imperatorē: L. vero Scipionis, q̄ bellū in Asia gessit, Antiochūq; deuicit, nō solū cū chlamyde, sed etiā cū crepidis in Capitolio statuā videtis, quorū impunitas fuit nō modo a iudicio sed etiā a sermōe, Facilius certe P. Rutiliū Rufū necessitatis excusatio defendet, qui cū a Michridate Mitylenis oppressus esset, crudelitātē regis in togatos, vestitus mutatio ne vitauit, Ergo ille P. Rutilius, qui documentum fuit hoībus nostris virtutis, antiquitatis, prudentiā, Consularis homo foccos habuit, & palliū: nec vero id homini tum quisq̄, sed tēpori assignādum putauit, Posthumo crimen vestitus afferet is, in quo spes fuit, posse sese aliāquādo ad fortunas suas puenire: nam vt ventū est Alexandria Iudices, hęc vna ratio a rege p̄posita Posthumo est seruādę pecunię: si curationē, & quasi dispensationē regiā suscepisset, id autē facere nō poterat nisi † Diocetes: hoc em̄ noīe vtitur, qui a rege esset constitutus, odiosum negotium Posthumo videbat̄, sed erat nulla omnino recusatio, molestū etiā nomē ipm, sed res habebat nomen hoc apud illos, nō hic imposuerat, oderat vestitū etiā illum, sed sine

† Diocetes,

Plato,
Callisthenes,
Demetrius,
Phalereus,

Vidicaret
ad suos,

P. Rutilius

† Diocetes,

Oratio

Vis. eo nec nomen illud poterat, nec munus tueri. ergo aderat vis (vt ait Poeta ille noster) q̄ summas frangit infirmatq̄ opes. Moreret, inq̄es. nam id sequit̄. fecisset certe, si sine maximo dedecore tam impeditis suis rebus poruisset emori. nolite igit̄ fortunā conuerrere in culpam: neq̄ regis iniuriā, huius crimen putare: nec consiliū ex necessitate, nec voluntatē ex vi interpretari. nisi forte eos etiā, qui in hostes, aut in p̄dones inciderint, si aliter quippiā coacti faciāt, liberos vituperandos putes. Nemo nostrū ignorat, etiā si experti non sumus, consuetudinē regiam. Regū autē sunt hęc imperia, animaduerte, & dicto pare. & prater rogatū si querare: & illę minę, si te secūdo lumine huc offendero, moriere, quę non vt delectemur solū legere & spectare debemus, sed vt cauere etiā, & effugere discamus. At ex hoc ipso crimen exorit̄. ait em̄: dū Gabiniū pecuniā Posthum⁹ cogeret ex Decumis Imperatorū, pecuniā sibi coegisse. nō intelligo hoc quale sit: vtrū accessionē Decumę, vt nostrī facere coactores solent, cētesima, an decessionē de summa fecerit. si accessionē, vndecim millia talentū ad Gabiniū peruenerūt. at nō modo abs te decē millia obiecta sunt, sed etiā ab his c̄stimata. Adde illud etiā: qui tādē cōuenit, aut tā graui onere tributorū ad tantā pecuniā cogendā mille talentū accessionē esse factam: aut in tanta mercede hoīs, vt vis auarissimī, mille talentū decessionē esse cōcessam: neq̄ em̄ fuit Gabiniū, remittere tantū de suo: nec Regis, imponere tantū pati suis. Aderūt testes Legatī Alexandrini. hī nihil in Gabiniū dixerūt. imo hī Gabiniū laudauerūt. vbi ergo ille mos? vbi cōsuetudo iudiciorū? vbi exēpla? solet is dicere in eū, qui pecuniā, qui in illū cuius noīe ea pecuniā redigeret, non dixerit: Age si is, qui nō dixit, solet: etiā ne is solet, qui laudauit: iisdē testibus, & quidē non p̄ductis, sed dictis testiū recitatis, quasi p̄iudicata res ad has causas deferri solet: Et ait etiā me⁹ familiaris, & necessarius, eādē causam Alexandrinis fuisse, cur laudent Gabiniū, quę mihi fuerat, cur eundē defenderē. Mihi C. Memmi causa defendēdi Gabiniū fuit recōciliatio gratię, neq̄ me vero p̄citet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere. nam si me inuitū putas, ne Cn. Pōpeiū animū offenderē, defendisse: causam, & illū, & me vehemēter ignoras. neq̄ em̄ Pōpeius me sua causa quicq̄ facere voluisset inuitū: neq̄ ego, cui omnīū ciuū libertas charissīma fuisset, meā proiecissē. q̄diu inimicissimus Gabiniū fui, nō amicissimus mihi nō Pōpeius fuit. nec postea q̄ illius auctoritate eam dedi veniā, quā debuī: quicq̄ simulauī: ne cū mea perfidia illi etiā ipsi facerem, cui beneficiū dedissē, iniuriā. nam non redeūdo in gratiā cū inimico, nō violabā Pompeiū: si per eū reductus insidiosē redissē, me scilicet maxime, sed proxime illū quoq̄ fefellissē. At de me omittamus. ad Alexandrinos istos reuertamur. qđ habēt os: quā audaciā: modo vobis inspectantibus in iudicio Gabiniū tertio quoq̄ verbo excitabant. negabant pecuniā Gabiniū datā. recitabat̄ identidem Pompeiū testimoniu: Regem ad se scripssē, nullā pecuniā Gabiniū, nisi in rem militārē datam. non est inquit tū Alexandrinis testiū creditū. quid? postea creditū: non. quāobrem? quia nūc aiunt, qđ tū negabāt. quid ergo? ista cōditio est testiū: vt quib⁹ creditū nō sit negatibus, iisdē credat̄ dicentibus! At si verū tum cū verissīma fronte dixerūt, nunc mentiunt̄. si tunc mentiti sunt, doceant nos verū. quid vultis? fileant. dicere audiebamus: Alexandriā nūc cognoscim⁹. illinc oēs p̄stigię, illinc inquā oēs fallacię, oīa deniq̄ ab his nummorū argumēta nata sunt. nec mihi longius quicq̄ est Iudices, q̄ videre hominū vultus, dixerunt hic modo nobiscū ad hęc subsellia, quibus superciliis renuentes huic decē millia crimini: iam nostis insulsiatē Gręcorū. humeris gestū agebant. tum tēporis credo causa: nunc scilicet tēpus nullū est, vbi semel quis peierauerit, ei credi postea, etiā si per pluris deos iuret, nō oportet. p̄sertim Iud. cū in his iudiciis, ne locus quidem nouo testi soleat esse: ob eāq̄ causam iidē iudices retineant̄, qui fuerint de reo: vt his nota sint omnia, neq̄ quid fingi noui possit. quo ea pecuniā peruenerit, nō suis p̄priis iudiciis in reū facti condēnari solent. Itaq̄ si aut p̄dēs dedisset Gabiniū, aut tantū ex ei⁹ bonis, quāta summa litium fuisset, populus recepisset: quāuis magna ad Posthumū ab eo pecuniā peruenisset, non redigeret: vt intelligi facile possit, qđ ex ea pecuniā ad quē eorū, qui dānatus est, peruenisse in illo primo iudicio planū factū sit, id hoc genere iudicii redigi solere. nūc vero quid agit? vbi terrarum sumus? quid tam peruersum p̄posterūve dici, aut excogitari potest? Accusatur is, qui non abstulit a rege, sicut Gabiniū iudicatus est, sed qui maximam Regi pecuniā credidit. ergo is Gabiniū dedit, qui non huic reddidit. iam cedo, cū is qui pecuniā Posthumo debuit, non huic, sed Gabiniū dederit: cōdemnato Gabiniū, vtrū illi eā pecuniā reddidit: an etiā nunc debet? At habet & celat. sunt em̄ qui ita loquant̄. qđ genus tandem est istud ostentationis, & glorię: si nihil habuisset vnq̄, tamen si quęssisset, cur is dissimula-

Regum imperia.

Secūdo lumine.

Coactores.

Mortales inimicitias sempiternas amicitias habere

Longius. Humeris gestū agere Peieranti non credendum. P̄dēs dare.

PRO L.

re habere, causa
bonis, & honestis
An cū crederat
rat, vt existimare
die, immo verū
liaris suos, mors
mutata aliquando
lacs quidē & fue
vna nō potuerit
ostentatio, tum
scio quā, c̄statē v
nisi C. Cesaris su
mum iam pridē i
multi hoīs nece
vniuersa sustinet
lio & fide. nihil h
& sustinet. que qu
cri virtute effici
& in tāta fortuna
gerit, atq̄ gessit, v
probare. Multas e
ioribus quasi the
pugnare vrbes, ac
etis sustinem⁹, exc
q̄ oīa bella iure g
p̄ntis ad memori
tatē cōcupuerit.
sed prudētiū iud
tem sui, nō libidin
plificādi, labentē
nec amicū pudē
quasi luminib⁹ o
iudicio animi m
liratē in suos, m
genere bonitatē
cōplecti etiā, & a
illius dignitatē. e
cissimū hoīem si
posse speret recup
bis, quos equissim
litati satisfiat, occ
bona C. Rabiri P
dolore. hem Post
ris fuit? tu ne ille
hil vllam in libidin
acerbūq̄ p̄coniū. an
euiq̄ soluat: nihil
nis volueritis. quic
magis, si aduentu
tulari debeat. inu
etiā lachrymas, qu
luctuosa nox meis
fidio, tu etiam tāta
nūq̄ meis me absc

Pro C. Rabirio Posthu. Fo. CCXXIII.

ret habere, causa non esset, qui vero duo lauta, & copiosa patrimonía accepisset: reque preterea bonis, & honestis rationibus auxisset: quid esset tandem cause, cur estimari vellet nihil habere? An cum credebatur inductus vsuris, id agebat, ut haberet quod plurimum: posteaque exegit, quod crediderat, ut existimaret egere, nouum genus hoc glorie concupiscit: Dominatus est enim inquit Alexander, immo vero in superbissimo dominatu fuit, pertulit ipse custodiam, vidit in vinculis familiaris suos, mors ob oculos sepe versata est, nudus atque egens ad extremum fugit e regno. At permutata aliquando pecunia est, ducte naues Posthumi Puteolis sunt: audite, visque merces fallaces quidem & fucosae, chartis, & linteis, & vitro delatae: quibus cum multae naues referte fuissent, vna non potuerit parua artata, plus ille Puteolanus sermo illius temporis, vectorumque cursus, atque ostentatio, tum subinuisum apud maleuolos Posthumi nomen propter opinionem pecuniae nec scio quam, estate vnam complures auris referit istis sermonibus. Verum autem Iudaei, si scire vultis, nisi C. Caesaris summa in omni, incredibilis in hunc eadem liberalitas extitisset, nos hunc Posthimum iam pridem in foro non haberemus, ille onera multorum huius amicorum excepit vnus: quaeque multi homines necessarii secundis Posthumi rebus descripta sustinuerunt, nunc ei afflictiis fortunis vniuersa sustinet, vmbra Equitis Romani, & imaginem videris Iudices vnus amici conseruata auxilio & fide, nihil huic eripi potest propter hoc simulacrum pristinae dignitatis, quod Caesar solus tuetur, & sustinet, quae quidem in miserabilibus rebus huic tantum tribuenda est maxima, nisi vero hoc mediocri virtute effici potest, ut tantus ille vir, tantum ducat hunc, & afflictum praesertim & absentem, & in tanta fortuna sua, ut aliena respicere magnam sit: tanta oppugnatione maximam rerum, quas gerit, atque gessit, ut vel obliuisci aliorum non sit mirum: vel si meminerit, oblitum esse facile possit probare. Multas equidem C. Caesaris virtutes, magnas, incredibilisque cognoui, sed sunt ceterae maioribus quasi theatris propositae, & pene populares, castris locum capere, exercitum instruere, expugnare vrbes, aciem hostium profligare: hanc vim frigorum hyemumque, quam nos vix huius vrbs tetis sustinemus, excipere: his ipsis diebus hostem persequi: tum cum etiam ferere latibulis se tegant, atque omnia bella iure gentium conuiuiscant: sunt ea quidem magna, quis negat? sed magnis excitata sunt primis ad memoriam hominum sempiternam, quo minus admirandum est, eum facere illa, qui immortalitatem concupuerit. haec mira laus est, quam non poetarum carminibus, non annalium monimentis celebrat, sed prudentium iudicio expendit. Equitem Romanum, veterem amicum suum, studiosum, amantem, obseruam rem sui, non libidine, non turpibus impetibus cupiditatum atque iacturis, sed experientia patrimonii amplificandi, labentem excepit, corruere non sinit, fulsit, & sustinuit, re, fortuna, fide: hodieque sustinet nec amicum pudenter corruere patitur, nec illius animi aciem perstringit splendor sui nominis, nec mentis quasi luminibus officit altitudo fortunae & glorie, sint sane illa magna, quam reuera magna sunt: de iudicio animi mei, ut volet, quisque sentiat: ego enim hanc in tantis opibus, tanta fortuna, liberalitate in suos, memoriam amicitiae, reliquis virtutibus omnibus antepono. Quam quidem vos Iudaei, in nouo genere bonitatem inusitatum claris ac potentibus viris non modo non aspernari, ac refutare, sed complecti etiam, & augere debetis: & eo magis, quam videtis hos quasi sumptos dies ad labefactandum illius dignitatem, ex qua illi nihil detrahi potest, quod non aut fortiter ferat, aut facile restituat, amicissimum hominem si honestate spoliatum audierit, nec sine magno dolore feret, nec id amiserit, quod posse speret recuperari. Satis multa hominibus non iniquis haec esse debent, nimis etiam multa vobis, quos equissimos esse confidimus. Sed ut omnium vel suspicioni, vel malevolentiae, vel crudelitati satisfiat, occultat pecuniam Posthumus, latent regiae diuitiae: equis est ex tanto populo, quae bona C. Rabirii Posthumi numero sestertio sibi addici velit: Sed miserum me, quanto haec dixi cum dolore. hem Posthume, tu ne es Curii filius, C. Rabirii iudicio, & voluntate filius, natura sororis filius? tu ne ille in omnibus tuis liberalis: cuius multos bonitas locupletauit, quae nihil profudisti, nihil ullam in libidine contulisti: tua Posthume numero sestertio a me addicunt: O meum miserum, acerbique proconiui, at hoc etiam optat miser, ut condonetur a vobis: ita bona veneant, ut solidum suum cuique soluat: nihil iam aliud, nisi fidem curat: nec vos huic, si iam obliuisci vestram mansuetudinis volueritis, quicquam preterea potestis eripere, quod Iudaei, ne faciatis, oro obtestorque vos, atque eo magis, si aduentitia pecunia peritur ab eo, cui sua non reddunt, nam in eum, cui misericordia optulari debeat, inuidia quaesita est. Sed iam, quam, ut spero, fidem quam potui, tibi praestiti Posthume, reddam etiam lachrymas, quas debeo, quas quidem ego tuas in meo casu plurimas vidi, versae ante oculos luctuosa nox meis omnibus, cum tu totum te cum tuis copiis ad me detulisti, tu comitibus, tu praesidio, tu etiam tanto potestate auri, quantum tempus illud postulabat, discessum illum sustentasti, tu nunquam meis me absente liberis, nunquam coniugi meae, defuisti, possum excitare multos reductos testes

Duo patrimonía

C. Caesaris laus

Fortunae altitudo in Cesa. non officit mentis luminibus

Nummus Sestertius

Solidum

Oratio

liberalitatis tuę. qđ sepe audiui patri tuo, qui id fecisset, magno adiumento in iudicio capitis fuisse. sed iam omnia timeo, bonitatis ipsius inuidiā reformido. iam indicat tot hoim fletus, qđ sis charus tuis, & me dolor debilitat, includitq; vocē. Vos obsecro Iudices, vt huic optimo viro, quo nemo melior vnq; fuit, nomē Equitis Ro. & vsuram huius lucis, & vestrū cōspectū ne eripiatis. hic vos aliud nihil orat, nisi vt rectis oculis hanc urbem sibi intueri, atq; in hoc foro vestigium facere liceat: qđ ipm fortuna eripuerat, nisi vnus amici opes subuenissent.

Vsura huius lucis.

PRO M. MARCELLO. ORATIO. XLI.

C. Cęsar
laus.

Fortune
potestas in
bello.

Fortuna
domina re-
rū huma-
narum.

Temeritas
cū sapiētia
non com-
miscetur.

Simillim⁹
deo.

Duturni silentii P.C. quo eram his temporibus vsus, nō timore alia quo, sed partim dolore, partim verecūdia, finē hodiernus dies attrulit: idēq; inītiū quę vellē, quęq; sentire, meo pristino more dicēdi, tantā em mansuetudinē, tam inusitatā, inauditāq; clementiā, tantū in summa potestate rerū omniū, modū, tam deniq; incredibilē sapiēciam, ac pene diuinā, tacit⁹ nullo modo pterire possum. M. em Marcello vobis P.C. Reiq; pub. reddito, nō solū illius, sed meā etiā vocē, & auctoritatē, & vobis, & Reip. cōseruatā, ac restitutā puto. dolebā em P.C. ac vehementer angebar, cū viderē virū talem qui in eadem causa, in qua ego, fuisset, nō in eadē esse fortuna. nec mihi persuadere poteram, nec fas esse ducebam, versari me in vestro veteri curriculo, illo emulo atq; imitatore studiorū, ac laborū meorū, quasi quodā socio a me, & comite distracto. Ergo & mihi meę pristinę vitę consuetudinē C. Cęsar interclusam aperuisti, & his omnibus ad bene de omni Rep. sperandū quasi signum aliquod sustulisti. intellectum est enim mihi quidē in multis, & maxime in me ipso, sed paulo ante in omnibus, cum M. Marcellū Senatui, Reiq; pub. concessisti, cōmemoratis presertim etiā offensionibus, te auctoritatem huius ordinis, dignitatemq; Reip. tuis vel doloribus, vel suspitionibus anteferre. Ille quidem fructum omnis antea actę vitę hodierno die maximum cepit, cum summo cōsensu senatus, tum præterea iudicio tuo grauissimo, & maximo. ex quo profecto intelligis, quanta in dato beneficio sit laus, cū in accepto tanta sit gloria. est vere fortunatus ille, cuius ex salute non minor pene ad omnes, qđ ad illū ventura sit, læticia peruenerit. quod ei quidē merito atq; optimo iure contigit, quis em est illo aut nobilitate, aut probitate, aut optimarū artium studio, aut innocentia, aut vilo genere laudis præstantior? Nullius tantū est flumen ingenii, nulla dicēdi, aut scribēdi tanta vis, tantaq; copia, quæ non dicā exornare, sed enarrare C. Cęsar res tuas gestas possit, tamen hoc affirmo, & hoc pace dicam tua, nullam in his esse laudē ampliorem, qđ eam, quam hodierno die consecutus es. Soleo sepe ante oculos ponere, idq; libenter crebris vsurpare sermonibus: oēs nostrū Imperatorū, oēs exterarū gentiū, potentissimorūq; populorum, oēs clarissimorū regū res gestas, cū tuis nec contentionū magnitudine, nec numero præliorū, nec varietate regionū, nec celeritate cōficiēdi, nec dissimilitudine bellorū posse cōferri, nec vero disiunctissimas terras citi⁹ cuiusq; passib⁹ potuisse pagrari, qđ tuis nō dicā cursibus, sed victoriis illustratę sunt. qđ ego nisi tā magna esse fatear, vt ea vix cuiusq; mēs aut cogitatio capere possit, amēs sim. sed tñ sunt alia maiora. nā bellicas laudes solēt qđā extenuare verbis, easq; detrahēre ducib⁹, cōmunicare cū multis, ne pprię sint imperatorū. & certe in armis militū virtus, locorū opportunitas, auxilia sociorū, classes, cōmeat⁹, multū iuuāt. maximā vero partē quasi suo iure fortuna sibi vēdicat: & qđ pspere gestū est, id pene omne ducit suū. At vero huius glorię C. Cęsar, quā es paulo ante adeptus, locū habes neminē. totū hoc, quā tūcūq; est, qđ certe maximū est, totū est inquā tuū. nihil tibi ex ista laude Cęturio, nihil pfect⁹, nihil cohors, nihil turma decerpit. quā etiā illa ipsa rerū humanarū domina fortuna in isti⁹ se societate glorię nō offert: tibi cedit: tuā esse totā, & propriā fateē. nunq; em temeritas cū sapientia cōmiscet, nec ad cōsiliū casus admittit. domuisti gētes imanitate barbaras, multitudinē innumerabiles, locis infinitas, omni copiarū genere abūdātes: sed tñ ea vicisti, qđ & naturā, & cōditionē vt vinci possent, habebāt. nulla est em tāta vis, tāta copia, qđ nō ferro, ac virib⁹ debilitari, frangiq; possit. verū animū vincere: iracundiā cohibere: victoriā tēperare: aduersariū nobilitate, ingenio, virtute, pstantē nō modo extollere iacere, sed etiā amplificare ei⁹ pristinā dignitatē: hęc qđ faciat, nō ego eū sūmis viris cōparo, sed simillimū deo iudico. Itaq; C. Cęsar bellicę tuę laudes celebrabunt ille qđ nō solū nostris, sed pene oīm gētiū literis, atq; linguis: neq; vlla vnq; etas de tuis laudib⁹ cōticescet. Sed tñ eiusmodi res, nescio quomō, etiā dū legū

120

tur, obitrepit clamor,
ste, recte, moderate,
natura insolēs & fu
his reb⁹, sed etiā in
mur: cuius ment
saluū velis: quibus
mur: parietes medi
breui tēpōte futu
celli viri optimi, &
rem: omnū Marcell
seruato, dignitatē
itu vendicasti. Hu
repones, hęc em re
multo magnop⁹ co
si sicut trophęis, n
aliquando nō cōfic
quotidie magistra
ceteros quidē oēs v
vero die te ipsum v
ipse cogitans sentio
nam cū ipsius victo
sumus, recte igitur
hoc C. Cęsar iudic
quo Reip. misero fu
liberati sumus. nam
item Reip. nullo de
& frequentia, & dig
uit a plerisq; igno
bellū esse susceptu
doli non modo pa
nec vlla vnq; secur
armorū fuerūt. ho
animi fidelis mem
tāq; ad interitum
& hoc in ordine i
culo senti. Ex quo
bello fuerit: cū pac
nus mirum videre
ctor, pacis auctores
quidē rei M. Marce
gruebant, quoties e
ipsius victoria: sero
vidimus, debet etiā
gloriam præliorum
amissimus ciues, co
tos si fieri posset, C
Alterius vero parti
turam fuisse victori
tur, nec quid quisq;
tur diu immortales,
ciuile bellum tantū
do oēm spem salutis
lētū bonos & fructe
est fruct⁹ iudicatis